

IN VERBAND MET SOPHIE

Eenakter in drie scènes

door

NINA WERKMAN

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **IN VERBAND MET SOPHIE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NINA WERKMAN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Sophie

Joost

Liesbeth

Alex

Sophie en Joost - allebei ongeveer vijfenveertig en ruim vijftien jaar met elkaar getrouwd. Sophie heeft voor haar huwelijk samengewoond met Alex.

Liesbeth en Alex - Alex is even oud als Sophie en Joost, Liesbeth wat jonger. Na zijn verhouding met Sophie heeft Alex vijf jaar bij zijn moeder gewoond. Sinds een jaar of tien is hij getrouwd met Liesbeth; ze hebben twee jonge kinderen, een jongen en een meisje.

DE OMSTANDIGHEDEN:

Het stuk speelt zich af op een zaterdagmiddag en -avond in augustus. Sophie is de volgende dag jarig. Zij en Joost geven een feest.

Scène 1: zaterdagmiddag, bij de voorbereidingen voor het feest.

Scène 2: zaterdagavond, tijdens het feest.

Scène 3: aan het eind van het feest.

DECOR:

De grote centrale hal van een oud huis. Uitgangen links, rechts en midden. De uitgang links geeft toegang tot de woonafdeling. (*keuken, woonkamer, slaapkamers, achterhuis, tuin*) De uitgang rechts gaat naar de entree met daarachter de voordeur. De midden uitgang is het begin van een gang, waar achterin (*uit het zicht*) de badkamerdeur is.

In scène 1 staan rechts achter kratten bier en dozen wijn. Links van het midden een ladenkastje en de bijbehorende delen van een kapstokmeubel, gedemonteerd. Tijdens de borrel (*aan het einde van scène 1*) kunnen de kratten en het kastje als zit-plaatsen dienen.

In scène 2 en 3 staat er nog één krat. Rechts een statafel, al dan niet met parasol. Verder het afgemonteerde kapstok-meubel, een antieke spiegel en een portable telefoonhoorn. In scène 2 hangt de kapstok vol met jassen van de gasten, in scène 3 is hij weer leeg.

DE KLEDING:

Tijdens de voorbereidingen voor het feest spijkerbroeken of iets dergelijks; Sophie draagt later een feestelijke jurk met lange mouwen. In de tweede scène draagt Liesbeth een jurk uit de collectie van Sophie, die van haar moeder afkomstig is.

Scène 1

Beperkt licht: het is in de namiddag en buiten regent het. Wel licht op de meubeldelen. Sophie komt op vanuit de badkamer, midden achter. Is gewond aan haar rechterarm en houdt de arm vast met haar andere hand. Loopt naar het kastje, kijkt ernaar, tast langs haar broekzakken, vindt niets. Loopt naar de woonuitgang links en gaat af. Joost komt op van rechts met doos wijn. *(snel)* Zet de doos bij de kratten, gaat terug, rechts af. Direct weer op en *(snel)* naar de kapstokdelen en het ladenkastje, verbaasd. Kijkt naar de badkamer midden achter, kijkt naar de opgang links, draait zich om en gaat *(snel)* het toneel over en rechts af. Komt opnieuw op, nu met twee tuinstoelen, zijn blik op de meubeldelen, en gaat *(snel)* het toneel over en links af. Sophie komt op van links, rechterarm in theedoek, als mitella. Wil met sleutel het ladenkastje opendoen. Hoort geluid bij de buitendeur, gaat richting badkamer af. Alex komt op van rechts met twee tuinstoelen. Stoot ergens tegenaan, vloekt. Loopt over naar links, staat stil bij de kapstokdelen, puzzelend, gaat links af. Sophie komt op uit badkamer. Opent ladenkastje, pakt doosje pleisters en neemt er één uit. Plakt de hele pleister op haar arm. Wil de theedoek opvouwen, ziet haar bepleisterde arm en doet de doek weer om. Naar links af.

Joost: *(op van links met leeg pilskrat, over naar rechts. Stoot ergens tegenaan)* Shit! *(brengt krat door de rechter uitgang af, doet licht aan, kijkt naar kapstokmeubel, loopt naar badkamer, kijkt om de hoek, loopt richting meubeldelen, roept)* Sophie!? *(stilte)* Sophie!!?

Liesbeth: *(op van links, uit de keuken)* Joost? Ik weet niet waar ze is. In de tuin misschien? Ah, wijn. Die heb ik nodig voor de soep. *(haalt een doos wijn op)* Heb je nog een theedoek voor me? Ik ben 'm ineens kwijt. Of die dingen pootjes krijgen. *(af naar links. Uit het zicht)* Ah, daar ben je! Joost! Daar is ze! Sophie, Joost zoekt je.

Sophie: *(op van links in blouse met lange mouwen, theedoek in de hand. Zoent Joost)* Dag lieverd. Zocht je mij?

Joost: *(houdt haar vast)* Sophieke, hoor eens, je gaat me toch niet vertellen dat we dat ding nu opeens hier moeten installeren?

Sophie: Ding? O, de kapstok. Maar natuurlijk. Een kapstok hoort in de hal. En in de badkamer neemt hij te veel plaats in. Ik heb hem al uit elkaar.

Joost: Dat zie ik. Waarom moest dat? We hadden hem zo hier-heen kunnen dragen.

Sophie: Maar ik niet alleen.... *(maakt zich van hem los en wil weg, richting badkamer)*

Joost: Heb jij de theedoek? Liesbeth was hem kwijt. Hoho! Waar ga je daar nou mee naartoe?

Sophie: Hij is, eh.... vies. Vlekken. Ik haal wel een nieuwe. *(af midden achter en zonder theedoek weer op)* Begin jij alvast met de kapstok? Alle onderdelen liggen op het kastje. *(af naar links)*

Joost: Maar....! Begin jij alvast met de kapstok.... Sophieke wil de kapstok in de hal en kan hem zelf niet dragen. En Joost vindt het nergens voor nodig dat de kapstok wordt verplaatst, daarom doet ze het zelf maar. En dus moet hij uit elkaar.... *(bestudeert de onderdelen op het kastje en de schroevendraaier)* En ook weer in elkaar. En dat kan geen probleem zijn, zegt Sophieke, want ze heeft hem net zelf uit elkaar gehaald. Met één schroevendraaier! Sophie!

Sophie: *(achter)* Ja?

Joost: Neem de kruiskopschroevendraaier mee. En een hamer! *(begint de kapstok te monteren, wat hem niet lukt)* Sophie!!

Sophie: *(na korte tijd op van links met hamer)* Ik heb een hamer gevonden. Nu. Maar je hebt hem niet nodig.

Joost: En de kruiskopschroevendraaier?

Sophie: Lieve Joost, weet jij misschien waar de kruiskopschroevendraaier is? Hij ligt niet op zolder, bij jouw gereedschapskisten en ook niet in de schuur, bij je andere gereedschapskisten. En de mijne is spoorloos verdwenen, uit mijn eigen hobbykast nota bene. Spoorloos verdwenen! Maar dat geeft niet, want je hebt hier geen kruiskopschroevendraaier bij nodig. Deze schroevendraaier is klein genoeg.

Joost: Ja, maar niet stevig genoeg. *(loopt naar links af. Sophie pakt de schroevendraaier, begint schroeven aan te draaien. Alex komt op van links, geeft Sophie in het voorbijgaan een aai over haar haren, haalt een doos wijn op en gaat weer links af)*

Sophie: *(grijpt met haar verbonden hand naar haar haar, mompelt)* Niet doen. *(ziet dat haar mouw omhoog is geschoven, doet hem naar beneden en de manchet dicht)*

Joost: *(op van links met kruiskopschroevendraaier)* Je bent niet veel opgeschoten!

Sophie: Nee, ik, ik kan niet, niet goed kracht zetten met die....

Joost: Laat Joost maar eens even kijken. *(Sophie trekt haar arm weg, maar hij bedoelt de kapstok)* Het is ongeveer de vijftiende keer, dus als hij niet aan alle kanten lam is, moet het kunnen.

Sophie: Het kan geen probleem zijn, want ik heb hem net zelf uit elkaar gehaald. Met één schroevendraaier.

Joost: Dat dacht ik al.

Sophie: Waar zijn Liesbeth en Alex?

Joost: *(heeft zijn aandacht bij de montage)* In de tuin misschien? Dat jij altijd Liesbeth en Alex zegt, terwijl Alex al jaren in je leven was voordat je Liesbeth leerde kennen.

Sophie: Andersom raakt mijn tong verstrikt in die el-klanken: Alex en Liesbeth. Hé! Pas op! Die bout hoort niet in dat gat! Joost!! Doe nou niet, die bout is te dik!

Joost: Met die kleine krijg ik geen houvast meer.

Sophie: Maar die grote heb je nodig voor het kastje. Joost, die grote hoort daar niet! Geef nou 'ns hier! *(probeert de schroevendraaier te pakken)*

Joost: Wil je die kapstok weer in elkaar hebben?

Sophie: Ja.

Joost: Nou dan. Het is trouwens geen bout. Het is een schroef. En ik heb achter nog wel een grotere.

Sophie: Waar dan?

Joost: Ik kijk zo wel even.

Sophie: *(keert zich om en wil links af. Botst in de opgang in volle vaart tegen Alex op)* Oh! *(Alex wil haar vastpakken, maar ze rukt zich los en rent af)*

Alex: Wat is dat nou?

Joost: Paniek, jongen, paniek. Altijd paniek als wij samen iets monteren. Nooit ergens anders over, maar als wij samen klussen, altijd paniek. Ken je dat niet?

Alex: *(gaat op een krat zitten)* Van Liesbeth niet. En ook niet van Sophie. Maar ik ben natuurlijk niet met haar getrouwd, uiteindelijk.

Joost: Nee, jongen. Uiteindelijk ben ik met haar getrouwd. Al vijftien jaar en tot groot genoegen, meestal.

Alex: Meestal....

Joost: *(fröbelt maar door met zijn kapstok)* Ja, wat dacht je! Geen huwelijk zonder een beetje gedonder. Hoe zegt Liesbeth dat? "Als je met iemand samen wilt wonen, moet je er rekening mee houden dat ze op z'n minst lawaai maken en stinken." Dat moet jij onderhand ook weten, zou ik zeggen.

Alex: Wat?

Joost: Nou, over stinken wil ik het niet hebben, maar wat lawaai maken betreft, Liesbeth kan zich duidelijk genoeg uitdrukken.

Alex: Een beetje te duidelijk! Maar dat kon Sophie ook, vroeger.

Joost: Is dat zo? Ik heb er nooit last van gehad. Maar ik ben ook geen enig kind. Met vier zussen leer je wel incasseren. En als er niks te klussen valt, is het hier heerlijk rustig. Sophie is, laat ik maar zeggen, wat milder geworden met de jaren. Sophie en ik zijn allebei, laat ik

maar zeggen, wat milder geworden. Een mooie ontwikkeling. Het voordeel van de vorderende leeftijd.

Alex: En van een jarenlange relatie.

Joost: Nou, dat gaat niet altijd op. Kijk naar haar vader en moeder, vroeger: hoe ouder ze werden, hoe meer meningsverschillen. Of ze dinsdag of donderdag naar de tandarts waren geweest. Of ze de eerste of de tweede weg linksaf waren geslagen.

Alex: Of ze van een tafellaken of van placemats zouden eten....

Joost: Je kent dat.

Alex: Die mensen zijn volgens mij nooit anders geweest. Altijd al die machtsstrijd over wie gelijk had. Wat wil je: volgens hem hoorden vrouwen in de keuken en zij ging op latere leeftijd carrière maken.

Joost: Nou ja, carrière....

Alex: Voor haar doen wel, man. Denk je in, ze had de kinderen van de lagere school af en ze begon een winkeltje. In de zestiger jaren niet niks. Alleen al de organisatie: inkoop, verkoop, administratie. Zelf een deel van de kleren ontwerpen en naaien. En hij had nergens een boodschap aan. Het moet voor die vrouw een zegen geweest zijn, dat hij doodging.

Joost: Jaja, jij hebt het niet op vaders. Ze zijn er in soorten, dat is zeker. Wie weet hoe de jouwe was geweest, als je moeder je niet voor zichzelf had gehouden. En jijzelf? Jij bent vader. Kun je met jezelf leven?

Alex: Tegenwoordig is alles anders.

Joost: Moeders heb je trouwens ook in soorten. Ik heb over die zaak van schoonmamma nooit veel positiefs gehoord. Er kwam een werkster voor de huishouding en Sophie zorgde voor de broertjes. En zij maar naaien en zaken doen. En erover praten. Alles vertonen. Ieder nieuw ontwerp, elke jurk, alle accessoires.... Toen ik Sophie leerde kennen, werd die al misselijk als ze in een stoffenzaak stond. Lichamelijk misselijk.

Alex: Sophie maakte vroeger alles zelf. Tot tassen en hoeden aan toe. En dat moest iedereen ook altijd bekijken. Weet jij dat niet? Of was dat voor jouw tijd?

Joost: Van dat naaiwerk weet ik het niet. Nu doet ze het met de tuin. En met haar gedichten.

Alex: Schrijft Sophie gedichten???

Joost: Je gaat me vertellen dat jij dat niet weet!

Alex: Ik niet. In mijn tijd schreef ze geen gedichten. En tegenwoordig is ze niet erg.... mededeelzaam.

Joost: Ze schrijft gedichten. Ik snap er niks van maar ze klinken goed.

En ze bevallen me helemaal niet.

Alex: Waarom niet?

Joost: Er zit iets achter wat ik niet weet. Wat ze niet vertelt, in gewone taal. Als ik ernaar vraag, vraag wat ze bedoelt, doet ze vaag. Heeft ze het over dichterlijke vrijheden en zo.

Alex: Maar ze wil wel dat je ze leest.

Joost: Alles. Bijna per regel. Ik moet Liesbeth er eens naar vragen. Zo. Nu kan het kastje eraan. Help me even.

Alex: (*tilt aan het kastje*) Lieve God, wat een gewicht! Da's niet goed voor m'n rug! Kunnen die laden er niet uit?

Joost: Nee. Die zijn op slot. Ik heb nog nooit gezien wat er in die laden zit... Geheimpjes van Sophie, zo noemt ze het. Dag-boeken misschien. Of liefdesbrieven.

Alex: Liefdesbrieven? Zo....!

Joost: Ja, van vroeger.

Alex: O. Van vroeger....

Joost: Wat bedoel je daarmee? Heeft ze een geheime aanbieder of zo? Daar, bij jullie op kantoor?

Alex: Welnee, hoe kom je erbij.

Joost: Suggereer dat dan niet. Met zulke dingen moet je uit-kijken. Voor je het weet maak je meer los dan je ooit kunt repareren. 't Is net de kapstok. (*prutst aan de bevestiging van het kastje*)

Alex: Waarom zet je dat ding er niet gewoon naast? Wat doen jullie ook met al die bouwpakketten? Alles hangt hier met bouten en moeren in elkaar.

Joost: Dan valt de kapstok om als je er jassen aan hangt. Hou nog even vast. Je hoeft niks te tillen. Ik dacht dat jij zo handig was?!

Alex: Ik kan alleen maar schilderen. Al het andere gereedschap is bij ons van Liesbeth.

Joost: Dat meen je niet! Ik dacht dat.... Ah, zie je, zo moet dat. Waar blijft Sophie? Ik heb meer schroeven nodig. Sophie!

Liesbeth: (*op van links*) Sophie is naar boven, theedoeken halen.

Joost: En schroeven, wil ik hopen.

Liesbeth: Schroeven? Ach, kijk nou! De kapstok, hij staat al. Goed idee van Sophie. Ik heb me altijd afgevraagd wat jullie kapstok in de badkamer moest.

Joost: Ik ook. Hoewel, wij gebruiken de badkamer boven; deze is voor de visite. Maar de timing bevalt me niet erg. Hoe laat is het?

Liesbeth: Half vijf.

Joost: Dat valt niet tegen. Hoe ver zijn we?

Liesbeth: De happen zijn klaar..., bijna. En de tuin?

Alex: Ik heb nog twee parasols in de auto. De rest staat. De tafels en stoelen ook. Maar de partytent moet nog. Ik zou hem maar direct tegen de achterdeur zetten. Het regent alweer. *(draait zich om naar uitgang rechts)*

Liesbeth: Alex! Ik moet nog wel naar huis om me te verkleden.

Alex: Zou je dat wel doen? Doe een trui van Joost aan, dan weet je zeker dat je het niet koud krijgt, buiten.

Liesbeth: Een feest is een feest. Als ik me voor een feest niet meer mooi maak, waarvoor dan nog wel?

Joost: Als het te gek wordt, te nat of te koud, zetten we tafels binnen. Met of zonder parasols. Hier en in de serre. Bij regen treedt optie twee in werking, allemaal tot in de puntjes over-dacht en voorbereid. Ik had alleen graag de tussendeur naar de garage open gehouden. Nu moeten we met alles hier door de hal.

Liesbeth: Ze doet dat prachtig, Sophie! Ze wil de kapstok uit de badkamer en haalt hem gewoon uit elkaar. En ze wil de voorin-gang gebruiken en zet de tafel met eten gewoon voor de deur naar de garage. Ik kan het me trouwens wel voorstellen: jullie doen nooit wat met de hal. Zonde. Kom jij hier ooit?

Joost: Ik heb hier niks te zoeken.

Alex: Nee, dan Sophie! Daarom bewaart ze haar geheimpjes in dit deel van het huis! Ik ga de parasols halen. *(richting uitgang rechts)*

Liesbeth: Ach wat, het is gewoon een heel groot huis.

Alex: Jaja.... *(rechts af)*

Liesbeth: Waar heeft ie het over? Geheimpjes? Sophie? Wat voor geheimpjes?

Joost: Niks bijzonders. *(pakt krat bier en wil naar uitgang links)*

Liesbeth: Joost, wat is er met Sophie? *(Joost zwijgt)* Er is dus iets. Wat is er met Sophie?

Joost: Ik weet het niet. Ze is wat stilletjes.

Liesbeth: Dat ze zo stil is, dat is al langer. Maar de laatste tijd....

Ik zie haar nooit meer en als ik haar spreek, gaat het over koetjes en kalfjes.

Joost: Hoe bedoel je? Ze belt toch met jou?

Liesbeth: Belt met mij? Ik probeer haar te bellen, maar ik communiceer met het antwoordapparaat. En als ze me terugbelt, heeft ze geen tijd om te praten.

Joost: Nou ja! Wie belt ze dan? Ze voert ellenlange telefoongesprekken, hier in de hal.

Liesbeth: Nou, niet met mij.

Joost: Met wie dan? Ik krijg er geen hoogte van. Ze maakt zich ook veel te druk. Ze zou minder moeten gaan werken, maar dat wil ze niet. En

ze rent zich rot naar haar moeder in dat verpleeghuis, hoe heet het, "Buitenwacht". En dan nog een paar keer per week naar die flat om de planten water te geven. Dat dat niet in zo'n peperduur servicecontract staat! En alsof het ouwe mensje daar ooit weer terugkomt!

Liesbeth: Jemig, ze lijkt Alex wel.

Joost: Alex! Ja! Maar dat wist je: Alex en zijn moeder, daar komt niemand tussen. Dat wist je van tevoren! *(pakt pilskrat op)*

Liesbeth: Ja... Over Alex gesproken, misschien moet je hem eens vragen hoe ze op kantoor is. Ze hebben in hun werk veel meer met elkaar te maken dan ik dacht. Ik hoor hem vaak over haar.

Joost: *(loopt naar uitgang links. Liesbeth volgt hem)* Alex? Dat weet ik niet....

Liesbeth: Nou ja, ik kan het hem niet vragen. Hij denkt direct dat ik jaloers ben.

Joost: *(blijft staan)* Jij jaloers? Om Sophie? Wat krijgen we nou?

Liesbeth: Niet speciaal om Sophie.

Joost: Maar om alle vrouwen. Nou, daar heeft hij het dan zelf naar gemaakt. Maar tegenwoordig gedraagt hij zich toch redelijk....

Liesbeth: Wat versierpartijen betreft wel, ja. Hij weet dat hij op z'n tellen moet passen.

Joost: Beter laat dan nooit. *(met Liesbeth af)*

Sophie: *(op met telefoon, roept naar links)* De theedoeken liggen in de keuken.

Joost: *(om de hoek)* En de schroeven?

Sophie: Oh! Die ben ik vergeten. *(Joost weer af. Sophie tele-foneert verder)* Zie je dat nou! Alles vergeet ik tegenwoordig... Nee, niet de theedoeken, maar wel de schroeven. Dat wordt niks met die kapstok. Ik had hem gewoon moeten laten staan! Ja, of Joost moeten vragen. Maar die vond het niet nodig, dat had ik wel door. En Alex heeft last van zijn rug. Weet je, Carlijn, daar heeft Mamma gelijk in, dat mannen andere dingen belangrijker vinden dan vrouwen... Dat weet je niet, natuurlijk weet jij dat niet. Ik wou dat je het wist, Carlijn, ik wou dat je het wist. Mannen denken niet zoals vrouwen. Joost nog een klein beetje, maar de meeste mannen helemaal niet. Met Alex was het nog veel erger, vroeger. Die snapte helemaal niks van wat ik wilde. Het zou gemakkelijker zijn als je een man was, in het leven. Je hoeft je niet overal schuldig over te voelen. Geloof ik....

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto